

MOZDULATAI ÁRULJÁK EL A POLITIKUST

A testbeszéd árulkodik, éppúgy segítheti, mint alááshatja a hitelességet – szögezte le tényként Görög Ibolya protokollszakértő. Erre azonban nem figyelnek oda a politikusok: általános hibájuk, hogy protokollhoz értő szakember nem foglalkozott velük. Csongrád megyei jobb- és baloldali politikusokról nyilvános szerepléseiken készült fotókat mutattam Görög Ibolyának, és kértük, értékelje mozdulataikat.

FEKETE KLÁRA

Amikor egy politikus azt vállalta, hogy a parlamentbe vagy a városi közgyűlés tagjai közé jelölteti magát, akkor egyben vállalta a nyilvános megjelenését is – mondta Görög Ibolya protokollszakértő lapunknak. A közszereplés minden előnyével és hátrányával együtt vállalta, hogy figyel a másikra, és például nem olvasgat a beszéde alatt. Mert mit mond a szakértő szerint a magyar ember? Azt, hogy „nézd már, az én pénzből ül ott, akkor figyeljen is”, és egy cseppet sem érdekli, hogy már 8 órája egyvágatásban unalmas beszédekkel kell hallgatnia.

Arra a kérdésre, miért vagyunk ennyire kritikusak a politikusokkal szemben, Görög Ibolya a következőket válaszolta: az európai mentalitás ab-

László Szeged polgármestere valószínűleg egy ilyen beszédnek a fültanúja lehetett, erről árulkodik az orra alá tartott ujj a protokollszakértő szerint. Az áll alá tett kéz viszont a helyes tartást jelképezi, mert ebben az esetben a politikus csak illendően támasztja a fejét, miközben figyel.

Lehet úgy is fejet támasztani, mint ahogy azt Solymos László szegedi alpolgármester teszi, de ebből a tartásból bármikor felmehet az ujj közvetlenül az orr alá vagy elé, és az már a nemetszés megnyilvánulása. Vagy ha éppen ő beszél, akkor meg az „olyat mondtam, ami egy kicsit hamis” üzenetet hordozza.

A hölgyek Görög Ibolya szerint nem most kezdhették a politikusi szakmát. Ványai Éva szegedi önkormányzati képviselő „jól támasztja a fejét”, mert

→ **TESTBESZÉD.** Amikor egy ember a másikra ránéz, valamit azonnal eldönt róla, még mielőtt az megszólalt volna. A másik megítélésében akár 55-75 százalékban is a látott információ számít, a hitelesség fokmérője, főleg a televízióban. Azt mondják a nézők, amikor megpillantják a politikusot, hogy „na nézd már, milyen ing van rajta, hogy tartja a kezét”, meg sem várják az első mondatait. Ezért kell a politikusnak a „látott információt” karbantartania.

gő, kommunikatív ember benyomását kelti – ezt mondta Görög Ibolya, amikor Lázár János, Vásárhely polgármesterének fotóját mutattuk meg neki. Odafigyel, mondja a magáét, magyaráz. „En a zakót összebb húztam volna, és nem dőltem volna ennyire hátra” – tette hozzá. A közszereplő üljön úgy, hogy a lapockától felfelé egyenesen maradjon a háta. Természetesen ülve ki kell gombolni a zakót, de jobban össze kell húzni.

Nagy Sándor szegedi alpolgármester nagyon szépen ül a helyén a protokollszakértő szerint, a combjai párhuzamosak, nem nyílnak szét, szabályosan rakta egyik lábát a másikra, és remek, hogy a bokája sem villan ki a nadrágja alól. Arra néz ráadásul, aki beszél, tehát nagyon figyel. Ha ugyanis valaki csak a nyakát fordítja el, az nem az intenzív figyelmet jelenti, de ha a teljes mellkasával is elfordul, az a pozitív hozzáállás kifejezése.

Külön protokollja van annak, hogy kell ülni az elnökségi asztalnál. A keznek a könyöktől a kisujjig fent kell lennie az asztalon. Végig nagyon fegyelmezetten, egyenes derékkal kell ülni, minden más mozdulat az unalomról árulkodik. Ha a közszereplő nem néz rá a felszólalóra, akkor az már ellenséges magatartásnak bizonyul. Alapszabály, hogy az asztalterítő a földig érjen, tilos látni a lábakat, mert mindenki azokat fogja nézni.

→ A protokollszakértő

Görög Ibolya 1987 és 1999 között a Miniszterelnöki Hivatal protokollfőnöke volt. A szakértő a Csongrád Megyei Kereskedelmi és Iparkamara és a Pálma Reklámstúdió meghívására tartott tréninget ezen a héten Szegeden. A Szegedi Tudományegyetemnek és az egri Esterházy Károly Főiskolának egyaránt címzetes főiskolai docense.

ban különbözik az amerikaitól, hogy konzervatívabb, tekintélytisztelőbb. Vezetőjében nem egy embert akar látni a nép közül, hanem egy olyan embert, aki több mint ő. Ezért nálunk az ország miniszterelnöke, egy város polgármestere nem állhat ki ingujjban, kockás ingben a néphez beszélni. Ugyanakkor a vezetőnek azt is sugallnia kell, hogy „csak egy picivel vagyok több, mint ti, de értetek vagyok több” – és ezt nemcsak tudásban, de öltözködésben, látott információban is sugallnia kell.

Görög Ibolyának a helyi politikusok fotóit mutattam meg: arra kértem, mozdulataikat, testbeszédüket értékelje. Megkérdeztem, nevükre, pártállásukra kíváncsi-e, mire ő határozottan nemmel válaszolt. Csak a látott információk érdekelték.

Az ember orra alá és a szája elé érő kéz az elzárkózást jelenti – mutatott rá a szakértő az első képre. Vagy rossz, buta kérdést kapott az illető, vagy olyan előadást, hozzászólást hallgat, amivel nagyon nem ért egyet. Botka

eből a tartásból sosem lendülhet fel az ujj. Magyar Anna, a megyei közgyűlés elnöke is jól használja a testbeszédjeleket: a tenyerével nem kifelé mutat, hanem saját maga felé, ami a „koncentrálj rám!” című jelzés.

Kormos Tibor önkormányzati képviselő valószínűleg nem saját párttársát hallgatja a szakértő szerint, mert befogja a száját: úristen, ezt tényleg komolyan mondja? – ezt olvashatjuk ki a testbeszédéből. Kézmozdulata ellenséges betakarást jelent.

Viszonylag nyílt politikus, ügybuz-

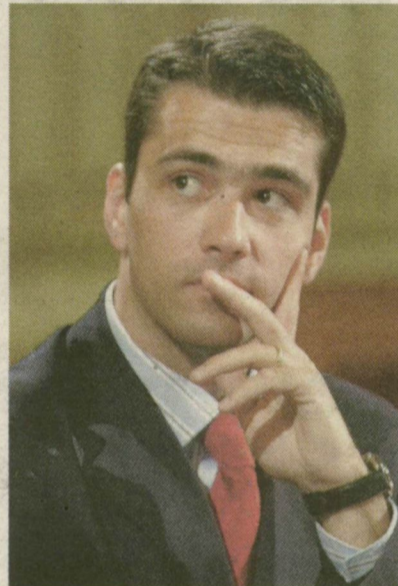
■ Magyar Anna: Koncentrálj rám!

■ Ványai Éva jól támasztja a fejét

■ Botka László keze jelzi, hogy valamivel nagyon nem ért egyet

■ Solymos László kicsit tanácstalan

■ Lázár János kommunikatív politikus

■ Nagy Sándor nyíltan figyel, Kormos Tibor azonban bezárkózik

SZÍV ERNŐ

Legyen minél rosszabb!

Amikor kitaláltam ezt a cikket, tudtam, hogy rossz úton járok. De már nem lehetett visszakozni, írni kezdtem, és éreztem, hogy a rossz, ami a kezdet kezdetén ígerte magát, egyre rosszabb lesz. Aztán megnyugodtam, bizony jól van az, hogy egyre rosszabb. Mindenki azt akarja, hát nem? Mindenki csak a rosszról, a baljóslatúrol, a szorongatóról beszél, suttog, szónokol, hát nem?!

Már most igen erős tévedés úgy vélni, hogy a rossz magától jön, úgymond hipp-hopp, és máris eltört, elromlott, megfeneklett. Nem, nem. A rosszat akarni kell, a rosszat ápolni és gondozni kell, a rossz gyakran olyan, mint egy ártatlan, magatehetetlen gyermek, akít nem vertek, frusztráltak eleget. Olyan, akár egy növény, amire ha nem figyelünk, ha nem öntözzük keserűséggel, pesszimizmussal, letargiával és kellemetlenséggel, elszárad.

A magyar nép nagyon ért a rosszhoz, a rossz artikulálásához és fényes prezentációjához, ide, Magyarországra az ördög már nem is jön, minek, minden falra fel van festve.

Hanem van abban ráció mégis, bizony nem

is kevés, hogy a magyarok miért ragaszkodnak annyira a rosszhoz. Utoljára talán az Ural környékén volt jó, el is hurcolkodtunk onnan gyorsan. Persze az árulók maradtak.

Több forrásból is megtudtam, a magyarok azért ragaszkodnak a rosszhoz: hogy ne legyen még rosszabb. Elvileg logikus elvárás. Csakhogy mégis rosszabb lesz, egyre rosszabb. Éppen húsz éve derengett föl e tájékon valamicske jó, kis mazsola jó, ünnepi morzsák az európai asztalsarkon, kis maszatos öröm a világablakon, és aztán elég gyorsan rossz lett, és azóta egyre rosszabb.

Természetesen a mostani, éppenséggel átalakuló kormány, illetve a volt kormányfő is megtett minden tőle telhetőt azért, hogy rossz legyen. Lám, az is lett. Nem mondom, volt némi gyáva és ellenszenves kísérletezés arra nézvést, hogy egy picivel jobb legyen, ám aztán a nép, meg saját maguk is belátták, hogy sokkal jobb mindenkinek, ha rosszabbul megy, mintha jobban megy. Egyébként az ellenzék nem kevésbé dolgozott a rossz ügyön, mert ugyan melyik idióta ellenzék akarhatja, hogy az országnak jó

legyen, amikor ő az ellenzék, ilyenkor az országnak legyen csak rosszabb, az emberek féljenek, haragudjanak és tüntessenek, és majd akkor simuljanak ki az arcok, amikor ők jönnek mindenféle sokkal jobb rosszat csinálni. Érdekes lesz. Mert várják ki a végét, ez a rossz nép az ő nevelésük is.

Rossz tavaszunk van, semmi kétség.

Rossz, hogy ilyen meleg lett, a tavaszi fáradtság szinte tűrhetetlen, de ez még semmi ahhoz a rosszhoz, ami majd nyáron vár ránk. Abba pedig nem is merek belegondolni, hogy a nyár után ősz következik. Hú, milyen ősz lesz, tél lesz belőle, rossz, gyalázatos tél!

Amint látható, rossz utcákon járunk és ke-lünk, rossz kabátokban, egyre rosszabb munkahelyekre járunk, rossz arccal, a rossz cipőkről már nem is beszélve. Jaj, és rossz lett a szerelem is.

Az egyik barátom elmesélte, hogy végre sikerült megkaparintania azt a férfit, akire már évek óta vágyott, akit már évek óta akart. A randevű első pillanatában tudta, hogy rossz lesz. És tényleg az lett, ahogy szívdobogva beosontak a lakásba, és leszaggatták magukról a rossz, tavaszi göncöket, és a rossz, mezítelen testükkel egymásnak estek. A barátom szomorú szemekkel nézett, azt mondta, képzeljem, egyszerre kapaszkodtak föl a csúcsra, ami egyébként profinál is ritka dolog, és rossz volt, nagyon rossz.

Kivételesen rosszul megy manapság a szégyenke antiszemita, a rasszista, a ki-semmizett sovíniszták, és a talajvesztett antifasiszták.

Ha az író jót akar, rosszul ír, azt megértik, de képzeljünk csak el egy boldog vagy éppenséggel csak kiegyensúlyozott lelkiállapotú író, a könyvpiacra! Ugye, hogy képtelenség?!

A magyar emberek már nem is tesznek olyasmit, ami jó, pontosabban úgy csinálják, hogy rossz legyen. Tulajdonképpen nincs is szükség a jó hírekre, tehát olyasmikre, hogy sikerült, igaza volt, hogy szép, csodálatos, hogy végre, hogy mennyire örülünk, hogy gratulálunk.

Ha az ember a sajtót böngészi, egyre ritkábban, de még mindig ráakadhat ilyesmi szavakkal kezdődő, optimista végkicsengésű cikkekre. Helytelen. Vagy hall az utcán ilyen mondatokat, képzelj, jól érzem magam. Képzeld, sikerült! Képzeld, megvan! Képzeld, klappol, stimmel, rendben van. Helytelen!

Ezek csupa, csupa helytelen dolgok!

Miért kell mármost ez a sok, kedves rossz? Azért, mert a magyarok megtanulták, hogy jóból, bárki akarhat. És aztán kér is belőle, igényt tart rá, nyújtja az éhes markát.

A rossz viszont csak a miénk. És az is marad.